

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. S.**, nar., st. přísl. Ruská federace
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2020, č. j. OAM-559/ZA-ZA11-D07-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti byla určena Polská republika.
2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu z důvodu, že žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je nedostatečné, čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublin III“ nebo „nařízení“), neboť žalobci nebyly poskytnuty informace podle tohoto ustanovení, čl. 17 nařízení, neboť žalovaný nezvážil jeho aplikaci, žalobce namítá postup správního orgánu v rozporu s body 14, 17 preambule zmíněného nařízení.
3. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 24. 8. 2020 z Polska, kde předtím pobýval od 13. 10. 2019 na základě platného víza. V Polsku se seznámil s partnerkou, se kterou čeká dítě, kdy společně přicestovali do ČR. Partnerka žalobce zde má povolen trvalý pobyt. Je v pátém měsíci těhotenství, otcem dítěte je žalobce. Na listopad 2020 je domluvený termín sňatku. Návratu do Ruska se žalobce obává, neboť byl politicky aktivní, na svém blogu zveřejňoval kritické komentáře a názory na ruskou agresi v jiných zemích.
4. Dle žalobce žalovaný pochybil, jestliže nezohlednil, že jeho partnerka pobývá v ČR na podkladě povolení k trvalému pobytu. Správní orgán měl podle čl. 17 nařízení Dublin III vzít v úvahu skutečnost, že zde žije těhotná partnerka. V případě přemístění do Polska nebude moci s ní žít ve společné domácnosti, neboť ta může na základě povolení k trvalému pobytu v ČR pobývat v Polsku pouze dočasně bez možnosti zaměstnání a zdravotního pojištění. Na aplikaci čl. 17 není právní nárok, jeho uplatnění závisí na uvážení správního orgánu. Dle žalobce nesplňuje napadené rozhodnutí náležitosti tak, aby se nejednalo o libovůli.
5. Žalobce má za to, že nemůže být předán do Polské republiky, neboť zde dochází k vážným systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Polské republice.
6. S ohledem na rozsáhlé množství veřejně dostupných a aktualizovaných zpráv a rostoucí počet soudních rozhodnutí týkajících se žadatelů v Polsku považuje žalobce postup žalovaného za nedostačující. Jako zdroj byl uveden jediný dokument – Informace OAMP ze dne 10. 8. 2020. Ten byl navíc použit způsobem, ze kterého není možné zjistit, zda v Polsku dochází k systematickým nedostatkům, přestože žalovaný je povinen toto zjišťovat a uvést. Žalovaný deklaruje, že užil zprávu, a poté odkazuje na polskou právní úpravu. Dle žalobce však nestačí jen odkázat na znění právních předpisů.
7. Rovněž tvrzení, že v Polsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, nelze považovat za relevantní odůvodnění. Tisíce žádosti nevypovídají nic o kvalitě řízení, jsou pouze statistickým údajem. Velké množství žádostí může podle žalobce být navíc i chápáno negativně, jak potvrzují zprávy ze světových médií. Žalovaný celkově neodkazuje na žádné zprávy ani zdroje, kterými se při úvahách řídil, jeho jediný zdroj není nijak využit. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

8. Evropská rada pro uprchlíky a osoby žijící v exilu (ECRE) hovoří o tom, že roste počet případů, ve kterých národní soudy nařídily suspendování Dublinských transferů mj. i do Polska. Důvodem jsou nedostatky azylového řízení v daných zemích. Přijímací a pobytová střediska jsou zde přeplněna z důvodu velkého množství žadatelů, žadatelé žijí v obtížných podmínkách, mají komplikovaný přístup k poradenství a základnímu vzdělání. Přístup k soudní a jiné ochraně v případě neudělení mezinárodní ochrany je rovněž složitý. Rozhodnutí, že nedojde k transferu do Polska, vydalo například Nizozemí. Tamní soud konkrétně uznal, že v Polsku dochází k průtahům či dokonce zabránění možnosti domáhat se účinné právní ochrany před soudními orgány. Rovněž nizozemský soud poukázal na to, že došlo k deportaci osob bez možnosti domáhat se účinné ochrany. Dle UNHCR hrozí žadatelům v Polsku návrat do zemí, kde je reálnou možností, že budou předmětem porušení čl. 3 EÚLP. Dle UNHCR Polsko žadatele z Ukrajiny vrací, aniž by došlo k dostatečnému zhodnocení skutečností jednotlivých případů.
9. Ze znění čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III plyne, že k jeho aplikaci postačí domněnka systematických nedostatků, pokud je založena na existenci závažných důvodů. Tyto důvody žalobce dle žaloby prokázal odkazem na různé zdroje, kdy vyšel z konkrétních skutečností, které tyto zdroje uvádějí, na rozdíl od žalovaného. Dle žalobce v Polsku průběh azylového řízení naplňuje obavy dle čl. 3 odst. 2 nařízení.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro daný případ vázán. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Správní orgán postupoval v souladu s čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že žalobce do ČR přicestoval na základě polského víza, příslušným státem k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Polsko. Podle čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobce na území Polska bude provedena po dohodě s příslušnými orgány formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu. Přemístění dotyčného bude v souvislosti s pandemií provedeno v okamžiku, kdy budou opět vně otevřeny hranice a v plném souladu s vyhláškami zdravotnických zařízení obou států. Lhůty na přemístění jsou v současné době v neprospěch správního orgánu, čehož si je správní orgán plně vědom. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o aktuální stav, a ne dlouhotrvající situaci, považuje správní orgán přemístění za reálné. Správní orgán se zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle přesvědčení správního orgánu žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
11. Během soudního řízení žalobce oznámil narození dcery dne X, k čemuž při jednání předložil rodný list, dle kterého je otcem dcery. Při jednání soudu žalobce namítl, že žalovaný nijak nepřihlédl k nejlepšímu zájmu dítěte, který měl být středobodem rozhodování, kdy zároveň nelze rozlišovat mezi dětmi počatými po krátkém vztahu a naopak po dlouhodobém vztahu. Ve správním řízení bylo zřejmé, že vzhledem ke zdravotnímu stavu danému vysokému stupni těhotenství nemohla přítelkyně žalobce

cestovat a musela se starat o další nezletilé dítě, nehledě k trvalému pobytu v ČR. Dále odkázal na rozsudky NSS č. j. 2 Azs 222/2016 - 29 , č. j. 6 Azs 16/2017 - 67. Návrat žalobce do země původu je pro jeho názory v současné době vyloučen z důvodu trestněprávních následků, nehledě k jeho ukrajinské národnosti.

12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že je bloggerem vystupujícím pod názvem X. Má dva platné cestovní doklady, neboť plánoval, že se mu podaří najít práci v Polsku, a proto si vyřídil druhý pas, platnost prvního mu končila. V Polsku obdržel pracovní vízum, podal žádost o povolení k pobytu. Má v pase razítko o tom, že je oprávněn v Polsku pobývat do vyřízení žádosti. Cítí se být Američanem a Ukrajincem. Když byla v roce 2014 válka na Donbasu, vyjadřoval s tím veřejně nesouhlas, demonstrace ale nenavštěvoval. Je svobodný, má přítelkyni v Praze, se kterou má vážný vztah, chtěli by se vzít. Děti nemá. Přijel na základě polského pracovního víza. V Krakově byl v říjnu 2019, následně pracoval v Polsku asi měsíc a půl. Firma jej propustila, našel si v Polsku nové zaměstnání, avšak v červenci 2020 skončil i v této práci a přestěhoval se do X. Hledal neúspěšně práci. Následně v srpnu 2020 (24. 8.) přijel do ČR.
14. K důvodům žádosti uvedl, že do Ruska se vrátit nemůže, neboť mu za jeho blog hrozí vězení, kam nechce. Vystupuje proti agresi Ruska proti kterémukoli státu. Proto žádá ČR, aby mu pomohla se vyhnout trestu v zemi původu za vyjadřování názorů. Při hledání zaměstnání má problém kvůli ukrajinskému příjmení. Pokud by se nestaly události v roce 2014, v Rusku by žil a pracoval.
15. Při pohovoru k dotazu, z jakého důvodu žádá v ČR o mezinárodní ochranu, sdělil, že je to proto, že zde bydlí jeho budoucí manželka. Je to nejbližší stát od míst, kde bydlel v Polsku. Partnerka je Ukrajinka, má zde povolen trvalý pobyt. Setkávají se od 13. 6. 2020. Od srpna 2020 (6. 8.) spolu sdílí společnou domácnost. Načež žalovaný připomněl, že dříve uváděl příjezd 24. 8. K tomu žalobce uvedl, že původně si myslel, že budou bydlet v Polsku. Partnerka se za ním odstěhovala do Polska, ale jelikož čeká dítě a v Polsku žalobce nenašel práci, přestěhovali se do ČR. Kvůli těhotenství partnerky vznikl v Polsku problém se zdravotním pojištěním. Partnerka by musela platit za odběry. Přepis pojištění by trval minimálně měsíc, proto přijeli do ČR. V Polsku nikdy problémy neměl. Byl poučen o Dublinském systému, přičemž k tomuto sdělil, že se obává, že Polsko jej může vydat Rusku, neboť už byly takové případy, kdy Polsko vydalo Rusku politické žadatele o azyl. Jediná věc, které se obává, že jej Polsko vydá Rusku. Je mu jedno, jestli bude žádost posouzena v ČR nebo Polsku, nechce pouze, aby proběhla extradice do Ruska. Problémy se státními orgány ani policií v Polsku neměl. V ČR má přítelkyni. Která zde má 15letou dceru. Jiné vazby zde nemá. Pokud Polsko slíbí, že nebude realizovat jeho extradici, je ochoten tam jet a pokračovat ve své žádosti. Je to pro něj důležité, už dvakrát takový případ nastal.
16. Součástí spisu je žádost o akceptaci podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení. Následně Polsko vyjádřilo s tímto souhlas.
17. Při seznámení s podklady žalobce zopakoval, že dle něj Polsko vydává politické uprchlíky do vlasti, jak dokládá odkazy na Youtube.

18. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
20. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
21. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
23. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III *členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16.*
24. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, je k posouzení žádosti stěžovatele příslušná Polská republika, která přijala příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce však namítá systematické nedostatky v Polsku a domáhá se aplikace diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 odst. 1 nařízení, resp. vypořádání použití toho ustanovení. Předmětem soudního řízení není vydání žalobce do země původu, tudíž ani posouzení jeho azylového příběhu.
25. K námitce, že se žalovaný nedostatečným způsobem zabýval tvrzenými systematickými nedostatky v azylovém systému Polska, soud uvádí následující.
26. Žalobce namítl, že žalovaný využil k posouzení této otázky toliko jeden podklad a současně měl postupovat způsobem, ze kterého není možné dostatečně seznat informace o stavu azylového systému v Polsku, a dále, že žalovaný pouze odkázal na polskou právní úpravu ohledně azylu.
27. Soud má za to, že žalovaný se ohledně polského azylového systému včetně existence jeho nedostatků vyjádřil na straně 4 a 5 rozhodnutí. Odkázal na skutečnost, že vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020. Uvedl, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku jsou dva hlavní zákony. Následně žalovaný podrobně popsal průběh azylového řízení a možnosti žadatelů v Polsku. Žalovaný též konstatoval, že na úrovni EU, ESD či ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky

nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Žalovaný dále uvedl, že Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Skutečnost, že v Polsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. Žalovaný dodal, že dle jeho přesvědčení žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

28. Žalovaný zkoumal azylový systém v Polsku, kdy vycházel z opatřené informace OAMP, přičemž nedospěl k závěru, že by v Polské republice existovaly systematické nedostatky azylového systému v takové míře, aby bylo možné učinit závěr o to, že by žalobci mohlo hrozit nelidské či ponižující zacházení v souvislosti s jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Byť vycházel z jediné informace, jeho zjištění byla dostačující vzhledem k rozsahu aktuálních podkladů zprávy OAMP.
29. Žalobní tvrzení o tom, že žalovaný pouze pasivně odkázal na právní úpravu Polské republiky, není v souladu s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice poukázal na dva stěžejní zákony upravující azylové postupy v Polsku, avšak uváděl i další vlastní úvahy, konkrétně například poukázal na neexistenci jednoznačných závazných rozhodnutí EU, ESD, ESLP či stanoviska Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ohledně toho, že by neměly být prováděny transporty do Polské republiky pro tamní systematické nedostatky.
30. Žalobce ve správním řízení předložil video, které má dokládat, že ze strany Polska dochází k extradici politických uprchlíků. Žalovaný se s obsahem videa seznámil a na straně 6 rozhodnutí uvedl, že se jedná o video táborského informačního portálu habarho.com popisující dva konkrétní případy extradice politických uprchlíků z Polské republiky. Žalovaný uvedl, že institut mezinárodní justiční spolupráce je zakotven také v právním řádu ČR, přičemž k ní dochází za jasně zákonem stanovených podmínek s možností odvolání a právního zastoupení. Na dvou případech nelze dokládat systematické nedostatky. Dle informace OAMP má Polsko propracovaný systém udělení mezinárodní ochrany, žadatel má v případě negativního rozhodnutí možnost podat odvolání u tříčlenné Uprchlícké rady, které má odkladný účinek. V případě negativního rozhodnutí Uprchlícké rady je možné odvolání u odpovědného krajského správního soudu i Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud může stejně jako krajský soud přiznat odkladný účinek. Po celou dobu řízení mají žadatelé možnost svobodně komunikovat se zástupci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), se zástupci mezinárodních organizací a neziskových nevládních organizací, které zajišťují asistenci cizincům včetně právní pomoci. Dle žalovaného žalobci v Polsku nehrozí nespravedlivé či svévolné řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tímto provedl posouzení azylového systému v Polsku, zda je v Polsku zajištěna účinná ochrana práv žadatele o mezinárodní ochranu, na kterou dříve poukazovaly mezinárodní organizace nebo přímo soudy, na které žalobce poukázal v žalobě (zpráva ECRE – Evropské rady pro uprchlíky a vysídlené osoby, jež se

týká primárně Bulharska, rozsudek odvolacího soudu Nizozemska AWB 13/11314, dostupný na webu EDAL – Evropské databáze azylového práva, článek Institutu pro migraci, UNHCR – Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, medií Politico a Independent), avšak tyto odkazy jsou z roku 2013-2016, tedy neaktuální k době napadeného rozhodnutí, oproti použitým zdrojům, ze kterých vycházelo stanovisko ministerstva OAMP (dominantně z roku 2020). Pokud by situace polského azylového systému byla v rozhodné době poplatná situaci do roku 2016, shodné zdroje by takový stav reflektovaly znovu, resp. by zde byly dány obdobné zdroje shodných informací. Evropský prostor je poslední dekádu z pohledu mezinárodní ochrany velmi dynamický, ve svém vrcholu byl v roce 2015 a 2016, bez přihlídnutí k válce na Ukrajině, proto nelze bez dalšího prokazovat systematické nedostatky azylového systému určité země v roce 2020 údaji z roku 2013-2016. Takové podklady mají shodnou důkazní hodnotu jako obecná tvrzení, tedy neprokazují sami os obě nijaké systematické nedostatky. V žalobě uvedený odkaz na nelze v dané věci aplikovat, neboť jak výše uvedeno, Jelikož je v Polsku zajištěno právo žadatele o mezinárodní ochranu na podání opravného prostředku, rozhodnutí žalovaného tak dostalo požadavků judikatury (žalobou uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 248/2014 – 27 a nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2331/14).

31. Ze závěrů žalovaného je patrné, že žalovaný provedl úvahu nejen ohledně obecných nedostatků azylového systému v Polsku, nýbrž i ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, pokud jde o jeho obavu z možné extradice z Polska (z důvodu, že je blogerem s politicky kritickou tematikou). Žalovaný se zabýval tím, jaké jsou v Polsku možnosti obrany v případě negativního rozhodnutí. Jeho zjištění dostatečně dokládají možnosti řešení postupu žadatele o mezinárodní ochranu v Polsku.
32. Jakkoli žalobce takto nově netvrdil, soud má za to, že nově vzniklá okolnost – válka na Ukrajině - nezaložila pochybnosti o absenci systematických nedostatků azylového systému v Polsku, neboť shodně jako v České republice je pobyt ukrajinských občanů na území Polska řešen pobytovým oprávněním na základě prováděcího rozhodnutí Rady EU 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, nejsou tak dány předpoklady zahlcení azylového systému. Žalobce není žadatelem o mezinárodní ochranu z důvodu mobilizace, naopak jeho odpor proti ruské imperiální politice předchází ruské invazi na Ukrajině, válka na Ukrajině tak jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu neoslabila, ba naopak posílila v případě věrohodnosti jeho azylového příběhu.
33. Žalobce ve správním řízení uvedl, že kdyby nebylo událostí na Ukrajině v roce 2014, žil a pracoval by v Rusku. Z vlasti žalobce vycestoval koncem roku 2019, v Polsku pracoval, aniž by tam měl jakékoli potíže. Důvodem vycestování z Polska byla ztráta práce a těhotenství jeho budoucí manželky, která by v Polsku musela hradit náklady související s prohlídkami v těhotenství. Jednalo se tak o finanční důvody odjezdu do ČR. Žalobce při pohovoru uvedl, že mu nezáleží na tom, jestli bude jeho žádost posouzena v ČR nebo Polsku, avšak jde mu o to, aby nedošlo k jeho extradici z Polska do Ruska. K tomu soud uvádí, že jelikož žalovaný neshledal, že v Polsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, jsou zde dostatečné záruky, že bude žádost žalobce v Polsku řádně posouzena a budou zachována jeho práva.
34. Žalobce při seznámení s podklady žádné podklady nedoplnil ani s podkladem žalovaného nevyjádřil nesouhlas, žalovaný tak nemohl současné námitky žalobce ve svém rozhodnutí

vypořádat. Žalobce však v žalobě kromě odkazů o stavu azylového systému v Polsku před rokem 2016 neuvedl konkrétní a důkazně podložené námitky o systematických nedostacích azylového řízení v Polsku pro rozhodnou dobu roku 2020 nebo dobu blízko předcházející, aby soud mohl dospět k závěru, že zpráva OAMP nebyla dostatečným podkladem pro posouzení případné existence systémových nedostatků v Polsku. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto není důvodná.

35. K námitce o nezohlednění možnosti aplikace čl. 17 nařízení soud uvádí, že žalovaný ohledně možnosti aplikace tohoto ustanovení uvedl, že žalobce pobýval v Polsku na základě uděleného víza a nesetkal se tam s žádným problémem, získal pracovní uplatnění a zázemí od října 2019 do srpna 2020. Se současnou partnerkou se pravidelně stýká od června 2020. V době podání žádosti se tedy nejednalo o dlouhodobý vztah. Dítě bylo počato ve chvíli, kdy žalobce neměl vyřešenou otázku setrvání v ČR. Žalobce dle žalovaného uvedl, že původně zamýšlel pobývat v Polsku, ale překážkou toho bylo jeho zaměstnání a přístup k bezplatným zdravotním službám partnerky, předáním do Polska proto nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Soud takové odůvodnění považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Jakkoli v daný okamžik byl dán předpoklad narození nascitura, v době rozhodování žalovaného dítě dosud narozené nebylo, proto žalovaný nebyl povinen podrobit čl. 17 nařízení explicitně nejlepším zájmem dítěte, tedy jako by již dítě bylo narozeno. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že v době rozhodování žalovaného nebylo zřejmé, zda je žalobce otcem dosud nenarozeného dítěte. Zásada, že oproti matce je otec vždy nejistý, je poplatná zejména do doby narození dítěte. Žalobce své otcovství prokázal teprve po narození dítěte předložením rodného listu, resp. fikcí narození dítěte v manželství. Nelze přehlédnout, že gravidita tvrzené partnerky je okolností snadno zneužitelnou ve správním řízení. Test přiměřenosti předání žadatele o azyl se zřetelem k zájmu dítěte v rámci diskrečního oprávnění čl. 17 nařízení může být podroben soudnímu přezkumu, aniž by se narození dítěte považovalo za novou okolnost, neboť příčina narození dítěte byla dána již v době řízení o mezinárodní ochraně a jako taková (gravidita družky žalobce) již byla implicitně předmětem úvah žalovaného, shodně jako vývoj v partnerském vztahu ve smyslu následného uzavření manželství. Oproti žalobci má soud za to, že žalovaný nijak nerozlišoval dobu početí ve smyslu nižší intenzity práv narozeného dítěte, nýbrž intenzity zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Zároveň úvaha o krátkodobosti vztahu žalobce směřovala k prokázání nízké intenzity vazby žalobce na území ČR, ostatně žalobce sám uvedl, že místo azylového řízení pro něj není rozhodné, pokud nebude vydán do země původu.
36. Žalovaný uvedl úvahy, proč neuplatnil diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení a jím uvedené závěry nevykazují znaky svévole, žalovaný tak postupoval v souladu s žalobcem namítaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 222/2016 – 29 a č.j. 6 Azs 16/2017-67, kdy v případě hodného zvláštního zřetele splnil povinnost odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění.
37. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného o neaplikovatelnosti čl. 17 nařízení a má za to, že tento závěr nadále platí i po narození dcery.
38. V žalobci uvedeném rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016 – 29 Nejvyššího správního soudu uvedl: *Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát*

příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízení směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping* – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti. Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), který byl označován jako „klauzule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pobromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27).

39. Žalobci se sice na území ČR narodila dcera, uzavřel manželství s její matkou, která zde má trvalý pobyt, přesto nelze odhlédnout od důvodů vycestování žalobce na území ČR, které byly primárně ekonomické (viz. výše *forum shopping*), přičemž z hlediska geografického jsou místa pobytu dítěte a budoucího pobytu žalobce sousedními zeměmi, jejich fyzická, dle soudu dočasná, oddělenost je tímto zmírněna. Zároveň se na území ČR nacházela a i nadále nachází nyní 17letá dcera manželky žalobce, která vzhledem k jejímu věku je schopna matce dítěte vypomoci s péčí o dítě. Jakkoli jsou mezilidské vztahy dány nahodilostí, do vztahu se svou budoucí manželkou žalobce vstoupil za určitých pobytových okolností, kterým měl přizpůsobit své další směřování. Jak dále uvedeno, okolnosti ve věci žalobce nejsou natolik intenzivní, aby se pobytové poměry přizpůsobily žalobci, ale naopak aby tak učinil žalobce. Účelem diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III není naplnit „pobytově uživatelský komfort“ žadatele, ale předejít zjevně nepřiměřeným zásahům do práv žadatele o mezinárodní ochranu.
40. V rozsudku ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17 (body 58 až 60), Soudní dvůr zdůraznil, že ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, vyplývá, že toto ustanovení je fakultativní, neboť ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Soudní dvůr dodal, že možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna (odkázal přitom na rozsudek ze dne 30. 5. 2013, *Halaf*, C-528/11, bod 36). Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (viz také rozsudek ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, bod

53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek ze dne 10. 12. 2013, *Abdullahi*, C-394/12, bod 57 a citovaná judikatura), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 5. 7. 2018, *X.*, C-213/17, bod 61 a citovaná judikatura).

41. S ohledem na popsanou širokou posuzovací pravomoc Soudní dvůr v rozsudku *M. A.*, C-661/17, uzavřel, že ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby uvedené možnosti využil a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný (bod 72 rozsudku C-661/17), přičemž ve věci C-661/17 bylo dotčené nezletilé dítě žadatelem, vztahovaly se na něj tedy záruky pro nezletilé podle čl. 6 nařízení Dublin III. Ani tato situace však nebyla způsobila založit povinnost státu k převzetí příslušnosti. Nebyla-li tato situace podle Soudního dvora způsobila založit povinnost státu k převzetí příslušnosti, tím spíše není možné takovou povinnost dovodit v situaci, kdy dopad rozhodnutí o přemístění na nezletilé dítě je pouze zprostředkovaný (rozhodnutím se nerozhoduje o jeho právech a povinnostech).
42. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 260/2020-27, který zdůraznil [a to navíc v situaci, kdy zásah do rodinného a soukromého života byl posuzován přímo jako součást aplikované právní normy - § 56 odst., 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nikoliv pouze v rámci diskrečního oprávnění k převzetí příslušnosti], že relevantní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že judikatura Ústavního soudu zavedla kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. V nyní posuzované věci, je případný dopad na nezletilé dítě pouze zprostředkovaný.
43. Žalobce, jeho manželka i jejich dcera nejsou státními příslušníky členského státu EU. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, NSS č. j. 5 Azs 276/2016-48). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce (a jeho přítelkyně) ohledně země jejich společného pobytu. Totéž platí pro čl. 7

Listiny základních práv EU, který čl. 8 Úmluvy odpovídá (viz čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU). Žalovaný uvážil okolnosti konkrétního případu, přičemž soud považuje jeho závěry za opodstatněné. V případě žalobce nenastaly natolik výjimečné okolnosti, že by jeho přemístění do příslušného členského státu způsobilo porušení čl. 8 Úmluvy. Byť jistě k určitému zásahu do jeho rodinného života dojde, soud souhlasí s žalovaným, že nepůjde o zásah nepřiměřený, jak uvedl i žalovaný, čímž se implicitně vypořádal s předpokládaným narozením dítěte. Napadené rozhodnutí nevylučuje pobyt žalobce na území ČR dlouhodobě. Odloučení žalobce od jeho manželky a dcery je závislé na výsledku řízení o mezinárodní ochraně v Polsku. Zároveň žalobce neuvedl okolnosti, které by vylučovaly, aby jej jeho manželka následovala na nezbytnou dobu do Polska, nebo aby jej tam po dobu řízení o jeho žádosti navštěvovala i s dítětem.

44. K důvodům rozhodnutí soud dodává, že nadále lze chybí natolik silná vazba na území ČR (např. české občanství členů rodiny, jejich nepříznivý zdravotní stav). Z výpovědi žalobce ve správním řízení je zřejmé, že jeho rozhodnutí vycestovat z Polska bylo dáno zejména ekonomickými důvody, kdy s budoucí manželkou vyhodnotili pobyt v ČR jako ekonomicky výhodnější. Takový motiv vycestování neobstojí v testu přiměřenosti předání žalobce do Polska.
45. Soud nenalezl žalobou namítaná pochybení žalovaného. Ten dostatečně zohlednil skutkový stav daného případu a své rozhodnutí přezkoumatelným a odpovídajícím způsobem odůvodnil. Z protokolu o pohovoru také vyplývá, že žalobce byl ze strany žalovaného poučen o Dublinském systému a o tom, že bude předán do Polské republiky.
46. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 1. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.